

мълчание. Свѣтличка разбра и не проговори нищо. А Заю ѝ зашепна:

— Мило дете, тя иска да те заведе въ нейната дупка, за да станешъ играчка на палавитѣ ѝ лисичета.

Плахо заудря малкото сърдце на момиченцето. Сълзи опариха розовитѣ му странички.

Когато приближиха лисичата кжщичка, Лисана високо се провикна:

— Излѣзте, мои дечица, да видите, каква хубава и жива кукла ви нося!

Въ това време Заю прошепна на детето:

— Свѣтличке, качи се на मेкия ми грѣбъ и се хвани за ушитѣ ми, за да не паднешъ...

Свѣтла се поколеба, но, следъ като чу високитѣ възклицания на лошитѣ лисичета, бързо се метна на Заювия грѣбъ и се хвана здраво за дългитѣ му уши.

— Где е майко, живата кукличка? — извикаха лисичетата въ единъ гласъ.

Вмѣсто отговоръ, Кума-Лиса се обърна назадъ и що да види: Заю бѣгаше като свѣткавица съ яхналата го Свѣтла.

Лисичетата се разсърдиха, натъркаляха се по земята и почнаха да ритатъ съ крака, загдето майка имъ ги бѣше излъгала. А нашъ Заю, щастливъ и засмѣнъ, стигна до бѣлата кжщурка край гората и предаде Свѣтличка на разплаканата ѝ майка.

Майката на Свѣтличка дълго благодари на благородното зайче. Сетне, въ знакъ на признателность, насади за Зая две лехи съ зелки и други две лехи съ моркови. И Заю остана презъ цѣлата зима у Свѣтлини, разказвайки ѝ чудесни приказки изъ тайната на гжстата гора.

Чичо Пѣй

СѢЙ, СѢЯЧО!

СѢй, сѢячо, сѢй засѢвай,
хвърляй златни семена;
дни минаватъ, ще настѣпятъ
по-благати времена.

Всѣко семе, всѣко зрънце,
напоено съ капки потъ,
ще покълне, ще порастне
за обиленъ златенъ плодъ.

И ще станешъ ти тогава,
въ ранно утро да вървишъ,
златна жътва да прибирашъ,
едри снопи да редишъ.

СѢй, сѢячо, неуморно,
въ пролѣтния слънчевъ день,
Богъ надъ тебе бди и пази
твоя трудъ благословенъ!

Георги Хрусановъ